

L'efecte 'boomerang'

Agustí Danès, periodista d'El 9 Nou d'Osona i el Ripollès

La relació entre polítics i periodistes és complexa. I més en l'àmbit local. La proximitat fa que, sovint, el contacte no només sigui professional. És fàcil conèixer-se: de viure al mateix carrer, d'haver anat a col·legi plegats o de fer els pastorets junts cada Nadal. Per això, té més mèrit el company que cobreix el ple d'un poble que el col·lega que segueix una sessió del Parlament. Al poble, els regidors són veïns i tenen un nom; al Parlament, els diputats fan de polítics i responen a unes sigles. La trinxera sempre és més dura que la sala de comandament.

Aquesta reflexió és vàlida, també, pels càrrecs electes locals. Ser alcalde o regidor, sobretot en pobles petits, és una feina abnegada. Osona, per exemple, té un accentuat minifundisme. Hi ha 51 municipis, dels quals 28 no arriben als 1.000 habitants. Això vol dir que els veïns es coneixen tots. I massa sovint pretenen que l'Ajuntament els resolgui del primer a l'últim problema. Aquesta, però, no és la missió d'un equip de govern. Ja ho he escrit altres vegades: de resoldre els problemes particulars se'n cuida

el RACC. Els alcaldes i regidors tenen un paper més rellevant: construir decisions col·lectives. La política existeix perquè hi ha conflictes que s'han de gestionar.

I aquí entra en joc, també, el paper del periodista. Una crítica recurrent que es fa als mitjans de comunicació és que reflecteixen el conflicte, però dilueixen la gestió.

El consell nacional de l'Associació Catalana de Municipis acaba d'aprovar una proposta de resolució denunciant-ho i reivindicant, alhora, un tracte més amable. Acceptant que en la informació política hi ha una certa tendència a la dramatització i a la teatralització, ens equivocaríem si

" Del debat serè entre allò important i allò interessant n'hauria de sortir el criteri per jerarquitzar adequadament la informació."

volguéssim prioritzar només les informacions positives. Per exemple: ¿Que el ple d'un municipi aprovi un projecte per renovar l'enllumenat públic és menys important que un desacord dins l'equip de govern sobre el nou Pla d'Urbanisme? Segur que no. ¿I menys interessant? Doncs potser sí. Del desacord a la crisi només hi ha un pas. I, malauradament, la divergència és més llaminera que la unanimitat en un món que es mou a cops de titular.

De totes maneres, del debat serè entre allò important i allò interessant n'hauria de sortir el criteri per jerarquitzar adequadament la

informació. Subratllo el qualificatiu de serè per evitar que el soroll eclipsi el discurs, però tampoc ens podem instal·lar en un món de color de rosa. Seria més senzill: l'elogi és fàcil de digerir i la crítica costa més d'empassar. Però irreal. Als pobles s'hi fa gestió, però també hi ha problemes. Trobar l'equilibri és complicat. Polítics i periodistes sovint tenen punts de vista divergents.

Quan se senten incomodats per una informació i truquen a la redacció sovint reivindiquen objectivitat. Però és una quimera. Tothom té una mirada. Ser objectiu és impossible de la mateixa manera que ser independent és indispensable. Aquest és el concepte clau: la independència. És el que permet tenir les mans lliures per escriure tocant la corda alta i descriure ficant el dit a la llaga.

En aquesta dicotomia sovint hi queda atrapada la relació entre la política local i el periodisme. Un cas singular és el d'un alcalde que va aparèixer a la portada d'El 9 Nou arrencant les fites del poble veí perquè la justícia li acabava de donar la raó en un conflicte de límits.

En una època de missatges homogeneïtzats les actituds heterogènies s'agraeixen. L'alcalde, però, va patir l'efecte 'boomerang': el que havia de ser una felicitació per una resolució judicial favorable se li va acabar convertint en una crítica per la forma d'expressar-la.